

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 381/2022-43

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA – JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s. r. o., 1. mája 1246, Vranov nad Topľou, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Stanislav Kaščák, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 62/2011 takto

rozhodol:

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 62/2011 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Bratislava I **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 62/2011 konal bez zbytočných prieťahov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie **2 000 eur**, ktoré **je** Okresný súd Bratislava I **povinný** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Bratislava I **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **493,10 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyni sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevychováje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 62/2011 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných priet'ahov, priznal mu náhradu trov konania a primerané finančné zadosťučinenie 10 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 62/2011 vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu sa žalobou z 29. apríla 2011 domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Dňa 25. mája 2011 okresný súd doručil procesné poučenia stranám a 29. júla 2011 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe, ktorý ho 20. septembra 2011 doručoval žalobcovi. Uznesením z 8. októbra 2012 okresný súd v časti zastavil konanie na základe čiastočného späťvzatia žaloby z 18. júna 2012. Uznesením z 19. apríla 2013 okresný súd zamietol návrh žalovaného z 29. apríla 2011 na uloženie povinnosti žalobcovi zložiť preddavok na trovy konania.

3. Na pojednávaniach 12. júna 2014 a 28. augusta 2014 okresný súd vec prejednal a uznesením z 23. septembra 2014 zamietol návrh žalovaného na vstup ďalšieho účastníka do konania na žalovanej strane.

4. Dňa 3. decembra 2014 okresný súd vypracoval dožiadanie o výsluch svedka, ktorý uskutočnil dožiadaný súd 14. januára 2015.

5. Na pojednávaniach 10. marca 2015, 28. mája 2015 a 8. septembra 2015 okresný súd vec prejednal a na pojednávaní 5. novembra 2015 rozsudkom žalobu zamietol, pričom zákonný sudca požiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie rozsudku.

6. Dňa 14. januára 2016 bolo okresnému súdu doručené odvolanie žalobcu a 13. mája 2016 okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k odvolaniu. Žalovaný doručil súdu 29. júna 2016 vyjadrenie k odvolaniu a následne 5. augusta 2016 bola vec predložená Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Krajský súd 8. novembra 2017 vrátil vec okresnému súdu pre procesnú vadu (okresný súd nedoručil vyjadrenie odvolateľa žalovanému).

7. Uznesením z 23. novembra 2017 okresný súd umožnil žalovanému, aby sa vyjadril k stanovisku odvolateľa, a potom, keď 14. decembra 2017 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovaného, vec 4. januára 2018 opätovne predložil krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

8. Krajský súd uznesením č. k. 14 Co 3/2018 z 25. januára 2021 zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

9. Dňa 15. februára 2022 okresný súd doručil uznesenie krajského súdu stranám sporu a 11. novembra 2022 sa v právnej veci sťažovateľa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené pre účely poskytnutia časového priestoru stranám na uvedenie ďalších skutkových tvrdení, prípadne návrhov na doplnenie dokazovania na termín 9. december 2022, ktorý bol zrušený z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne. Ďalší termín pojednávania je súdom určený na 10. február 2023.

10. Sťažovateľ uvádza, že 13. apríla 2022 podal predsedovi okresného súdu písomnú sťažnosť na prieťahy v napadnutom konaní, pričom ku dňu podania ústavnej sťažnosti mu nebolo doručené stanovisko predsedu okresného súdu k sťažnosti.

11. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že nálezom č. k. IV. ÚS 260/2021-27 z 13. júla 2021 rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 3/2018, priznal mu finančné zadost'učinenie 2 000 eur a náhradu trov konania.

12. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 381/2022 zo 6. septembra 2022 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konania v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

13. Sťažovateľ uvádza, že ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo o jeho žalobe právoplatne rozhodnuté, pričom samotné konanie prebieha už jedenásť rokov. Sťažovateľ poukazuje na to, že rozsudok vo veci samej, ktorý vydal okresný súd ešte v roku 2015, bol odvolacím súdom zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu.

14. Sťažovateľ argumentuje, že samotná dĺžka napadnutého konania je ústavnoprávne neakceptovateľná, pričom dochádza k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

15. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti poukázal na stanovisko zákonnej sudkyne k právnej veci sťažovateľa, ktorá okrem iného uvádza, že vec bola pridelená do jej oddelenia 18. júla 2022 spolu s ďalšími cca 500 nevybavenými vecami a zároveň jej bol spustený aj nový nápad. Okrem už uvedeného jej v priebehu októbra 2022 bola pridelená na konanie a rozhodovanie dedičská agenda (cca 200 vecí). Na neprimeraný počet pridelených vecí „opakovane upozorňovala

podľa § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v platnom znení, naposledy upozornením z 15. novembra 2022“. Zákonná sudkyňa uvádza, že po dôkladnom preštudovaní spisového materiálu (ktorý má i v tomto prípade už vyše 500 strán) úpravou z 23. septembra 2022 nariadila termín pojednávania na 11. november 2022, pričom uvedené pojednávanie bolo odročené pre účely poskytnutia časového priestoru stranám sporu na uvedenie ďalších skutkových tvrdení, prípadne návrhov na doplnenie dokazovania na 9. december 2022 s tým, že ak sporové strany neuplatnia ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, na tomto pojednávaní je predpoklad meritórneho rozhodnutia.

16. Okresný súd konštatoval nečinnosť v konaní v období od 29. októbra 2021 do 22. septembra 2022. Súd v uvedenom období podľa jeho predsedu riadne nekonal z objektívnych príčin bez subjektívneho zavinenia zákonnej sudkyne, a to najmä z dôvodu nadmernej zaťaženia celého súdneho oddelenia. Predseda okresného súdu poukazuje na skutočnosť, že „v súvislosti s predmetným problémom, ako aj ďalšími skutočnosťami vplývajúcimi na vznik prietáhov v súdnych konaniach na tunajšom súde a celkovou nepriaznivou situáciou z hľadiska personálneho obsadenia a množstva nevybavených vecí, bolo opakovane upozorňované Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ako ústredný orgán štátnej správy vykonávajúci správu súdov v oblasti personálnej, finančnej, organizačnej a ekonomickej, spolu so žiadosťou o riešenie tejto situácie, avšak bezúspešne, z čoho je možné vyvodiť zodpovednosť štátu nielen za túto situáciu, ale aj za samotné prietahy v konaní. Je vecou štátu, aby zabezpečil taký počet sudcov, ktorí by veci pridelené Okresnému súdu Bratislava I mohli vybavovať v lehotách, ktoré nebudú Ústavným súdom Slovenskej republiky vyhodnocované ako obdobia nečinnosti, respektíve nesústreďného konania, eventuálne ako konania s neprimeranou dĺžkou.“.

17. Konečné rozhodnutie ponechal okresný súd na zváženie ústavnému súdu a v prípade záveru, že právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov porušené bolo, žiadal, aby zväzil dôvodnosť a primeranosť finančného zadostučinenia.

III.2. Replika sťažovateľa:

18. Sťažovateľ vo svojej replike v reakcii na argumentáciu okresného súdu uvádza, že nenesie zodpovednosť za stav poddimenzovania obsadenia alebo vysokej fluktuácie zamestnancov okresného súdu, tento stav ani nevyvolal, ani nezapríčinil. Z pohľadu sťažovateľa stále ide o zodpovednosť štátu, ktorý sám disponuje verejnou mocou, či už vo forme výkonnej moci alebo súdnej moci. Na situácii sťažovateľa, ktorého konanie je postihnuté prietahmi v konaní, stanovisko predsedu okresného súdu nič nemení.

19. Sťažovateľ (žalobca) podával do súdneho spisu okresného súdu opakované písomné žiadosti o nariadenie termínu pojednávania a bol podľa svojho názoru aj dostatočne ohľaduplný, aj chápatelý a prejavil aj dostatočnú mieru trpezlivosti.

20. Sťažovateľ dopĺňa, že prvé pojednávanie (po vrátení spisu z odvolacieho súdu na súd prvej inštancie) sa konalo 11. novembra 2022. Z dôvodu procesných návrhov žalovaného (protistrany)

bol na tomto pojednávaní určený nový (ďalší) termín pojednávania na 8. december 2022, pričom pojednávanie sa však už nekonalo, a to z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne. Ďalší termín pojednávania je súdom určený až na 10. február 2023, teda znova sa konanie predlžuje, znova nedochádza k meritórnemu rozhodnutiu vo veci. Sťažovateľ konštatuje, že aj keď podal ústavnú sťažnosť ešte 3. mája 2022, tak znova sa jeho vec dostane na meritórne prejednanie pred súdom prvej inštancie až 10. februára 2023, teda až po vyše 9 mesiacoch od podania ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ zotrváva na návrhu, aby ústavný súd podanej ústavnej sťažnosti vyhovel.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

21. Podstatu ústavnej sťažnosti sťažovateľa tvorí námietka, že v dôsledku nečinnosti a neefektívnej činnosti všeobecného súdu došlo v napadnutom konaní k vzniku zbytočných prietahov, pričom zároveň celková dĺžka napadnutého konania je neprimeraná, odôvodňujúca vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

23. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 22/2016) spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

24. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právnej a skutkovej zložitosti prejednávanej veci, ústavný súd konštatuje, že spory, ktorých predmetom je náhrada škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, v zásade patria medzi bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov. Vychádzajúc z predloženého spisového materiálu, ústavný súd konštatuje, že nič nenasvedčuje tomu, že by išlo o skutkovo či právne mimoriadne náročný spor.

25. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po preskúmaní príslušného

spisového materiálu ústavný súd zistil, že sťažovateľ svojím správaním v napadnutom konaní pred neovplyvnil nežiaducim spôsobom jeho dĺžku.

26. Tretím hodnotiacim kritériom je postup okresného súdu v napadnutom konaní. K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že napadnuté konanie od jeho začatia (podania žaloby 29. apríla 2011, pozn.) až do dňa podania ústavnej sťažnosti nebolo právoplatne skončené. Uvedená dĺžka konania je už sama osebe ústavnoprávne neakceptovateľná. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že dĺžku konania poznačili viaceré obdobia krátkodobej nečinnosti okresného súdu, ako i obdobia dlhodobejšej neodôvodnenej nečinnosti (od 19. apríla 2013, keď okresný súd uznesením zamietol návrh žalovaného na uloženie povinnosti žalobcovi zložiť preddavok, do 12. júna 2014, keď sa uskutočnilo pojednávanie vo veci, od 25. januára 2021, keď bola vec vrátená po zrušení prvoinštančného rozsudku z krajského súdu, do 15. februára 2022, keď okresný súd doručil uznesenie krajského súdu stranám sporu). Ústavný súd zastáva názor, že okresný súd v napadnutom konaní postupoval nesústredene a neefektívne predovšetkým v súvislosti s predložením veci krajskému súdu, ktorý mu vec vrátil pre procesnú vadu (okresný súd nedoručil vyjadrenie odvolateľa žalovanému) a následne zrušil prvoinštančný rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, čo nepochybne prispelo k vzniku prierahov v konaní.

27. Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mohli ako objektívne príčiny spôsobiť prierahy v konaní, ústavný súd so všeobecným odkazom na svoju ustálenú judikatúru neakceptoval. Ústavnému súdu je, samozrejme, známy fakt nie optimálneho stavu v súdnom systéme, aj pokiaľ ide o personálne obsadenie a vyťaženosť súdov, resp. aspoň niektorých z nich, pričom štát je primárne zodpovedný za to, aby zabezpečil dostatočné personálne a materiálne technické podmienky pre riadny výkon spravodlivosti. Avšak nedostatky v tejto oblasti v žiadnom prípade nesmú byť na ujmu právam strán konania, v tomto prípade sťažovateľa. Ústavný súd zdôrazňuje, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších zamestnancov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prierahy v súdnom konaní (I. ÚS 3/2020).

28. Ústavný súd preto s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania (viac ako 11 rokov) bez rozhodnutia v merite veci, zistené obdobia nečinnosti okresného súdu a jeho nesústredený postup dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prierahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku rozhodnutia).

29. Z petitu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom i porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy na základe toho, že okresný súd konal v napadnutom konaní so zbytočnými prierahmi.

30. Ústavný súd konštatuje, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť, plynulosť a efektívnosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07). V sťažovateľovom prípade o takúto situáciu zjavne nejde, preto v tejto časti ústavný súd sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku rozhodnutia).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

31. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

32. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou vo veci konal.

33. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov, pretože ku dňu prerokovania ústavnej sťažnosti nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené (bod 2 výroku rozhodnutia).

34. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

35. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, ak o to požiadal.

36. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

37. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada priznať primerané finančné zadost'učinenie 10 000 eur, ktoré odôvodňuje predovšetkým stavom právnej neistoty.

38. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

39. Vzhľadom na konštatované zbytočné prietahy, krátkodobú i dlhodobú nečinnosť, nesústreďený a neefektívny postup okresného súdu ústavný súd, majúci na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval priznanie sumy 2 000 eur za primerané finančné zadosťučinenie. Ústavný súd pri určovaní primeraného finančného zadosťučinenia vzal do úvahy i už priznané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 eur, ktoré bolo sťažovateľovi priznané nálezom č. k. IV. ÚS 260/2021-27 z 13. júla 2021 vo vzťahu k prietahom v odvolacom konaní na krajskom súde (bod 3 výroku rozhodnutia).

40. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

VI.

Trovy konania

41. Sťažovateľ si uplatnil náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré mu vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním právnu zástupkyňou.

42. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Za prvé dva úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti, vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2021, ktorá bola 1 163 eur, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2022. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2022 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 193,83 eur. Takto stanovená odmena predstavuje pri dvoch úkonoch 387,66 eur, s režijným paušálom 2 x 11,63 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) spolu 410,92 eur. Pokiaľ ide o ďalší úkon právnej služby – vyjadrenie k replike okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že neobsahuje nové, resp. ústavnoprávne relevantné skutočnosti, ktoré mu nie sú známe, preto odmenu za uvedený úkon nepriznal. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľkou dane z pridanej hodnoty, uvedená celá suma bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky

a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Ústavný súd teda priznal úspešnému sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 493,10 eur (bod 4 výroku rozhodnutia).

43. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu